

ПРОЛОГ

Всичко започна с детски плач.

Сигна Фароу, увита в дългите дипли на кървавочервената си рокличка, беше най-удивителното двумесечно бебе на това празненство и майка ѝ беше твърдо решена да го докаже.

– Погледнете я само – напевно рече тя и вдигна неспокойното пеленаче високо във въздуха в очакване всички да му се възхитят. – Нали е най-съвършеното създание, което сте виждали някога? – Сияеща, Рима Фароу завъртя бебето си, за да го огледа тълпата. Домакинята на парти-то беше отрупана с елегантни бижута, подарък от съпруга ѝ архитект. Роклята ѝ беше от кобалтовосиня коприна в най-наситения оттенък на този цвят и с пищни поли, които се спускаха върху огромен кринолин, какъвто никой друг не би се осмелил да носи в присъствието на Рима.

Семейство Фароу бе едно от най-богатите в света и всеки гост на настоящото празненство мечтаеше да се докосне поне мъничко до това богатство. За да угодят на Рима, всички присъстващи разтегнаха лица в усмивка и загукаха на бебето, което тя така трепетно държеше в ръце.

– Колко е хубава! – възхити се една жена, която вееше ветрило пред лепкавото си от пот лице в знак на протест срещу лятната жега. Очите ѝ бяха обърнати по-скоро към майката, отколкото към бебето.

– Направо идеална! – добави друга, като се престори, че не забелязва гърбавото носле и сбръчканото вратле на Сигна.

– Сигурен съм, че като порасне, ще стане досущ като майка си. Няма да мине много време и ще почне да раз-

бива сърцата на доверчивите си обожатели. – Тези думи бяха произнесени от някакъв господин, който се постара да не обръща внимание на факта, че очите на момиченцето силно го бяха смутили – едното беше синьо като лед, а другото – с цвят на разтопено злато. И двете гледаха твърде разумно за едно новородено.

Сигна не спря да плаче през цялото време, кожата ѝ се зачерви и се покри с пот. Всички, които забелязаха това, го сметнаха за нещо нормално – летата във Фиоре тежаха като дебело влажно одеяло. И на закрито, и навън телата лъщяха от пот, която покриваше кожата като воал. Поради тази причина никой не очакваше да се случи онова, за което бебето вече знаеше: Смъртта беше пристигнала в имението „Фоксглав“¹¹. Сигна я усети като докосване от прехвъркнала наблизомуха. Тя бръмчеше по кожата ѝ и караше тънките косъмчета на тила ѝ да настръхват. Сигна се успокои от присъствието на Мрачния жътвар, унесе се в приятния хлад, разцъфнал с близостта му.

Но никой друг не изпита същия покой, защото Жътваря на души идваше само там, където биваше повикан. А тази вечер го бяха поканили във „Фоксглав“, където всяка капка вино беше смесена с отрова.

Първо започна кашлицата. Цялото парти бе обхванато от пристъпите ѝ, но гостите закриваха уста с красивите си бели ръкавици и се извиняваха, понеже мислеха, че тя най-вероятно се дължи на нещо, което са яли. Рима бе една от първите, при които се проявиха тревожни симптоми. По слепоочията ѝ изби студена пот и тя подаде бебето на стоящата наблизоприслужница, докато се опитваше да си поеме въздух.

¹ Фоксглав (англ.) – растението напръстник, дигиталис, известно едновременно с лечебните си и токсични свойства; символ на лек и защита, но също и на опасност. – Б.пр.

– Извинете ме – рече тя, хванала се за гърлото. Пръстите ѝ се впиха в мократа от пот вдлъбнатина под ключицата. Последва нов пристъп на кашлица и когато Рима отдръпна ръка от устните си, върху сатенената ѝ ръкавица аленееше петно със същия цвят като рокличката на Сигна.

Тогава Мрачния жътвар застана пред нея и бебето видя как ръката му се отпуска на рамото ѝ. Рима направи последен опит да си поеме въздух и тялото ѝ се свлече на пода.

Жътваря не спря с Рима. Завърша из великолепно име и засъбира душите на клетниците, които с посинели лица напразно се мъчеха да си поемат дъх. Прелетя като хала сред танцьорите и музикантите и открадна дъха им с едно-единствено ледено докосване.

Някои се опитаха да стигнат до вратата, като си мислеха, че отровата е във въздуха и че ако успеят да се доберат до градината, ще оцелеят. Но падаха един по един, подобно на звезди, и само малцина щастливци, които още не бяха опитали от виното, успяха да се спасят.

Прислужницата едва успя да отнесе Сигна в детската стая, преди също да се свлече на пода и по устните ѝ да избият рубинени капчици кръв, докато Жътваря забавяше ударите на сърцето ѝ и поразяваше тялото ѝ.

Даже като бебе Сигна не се притесняваше от зловолието на смъртта. Вместо да се уплаши от царящата наоколо паника, тя насочи вниманието си към онова, което никой друг не можеше да види – към синкавото сияние на прозрачните души, които изпълваха имението, докато Мрачния жътвар ги изтръгваше една по една от телата им. Някои напускаха тленната си обвивка доброволно и хванали партньорите си за ръка, чакаха да бъдат отведени в отвъдното. Други се опитваха да пропълзят обратно в телата си или да избягат от един жътвар, който дори не ги преследваше.

Докато траеше цялата суматоха, мъртвата сияеща Рима стоеше безмълвна в стаята на Сигна, свъсила сериозно

чело, и наблюдаваше с празен поглед как Мрачния жътвар прекрачва през прага и с безшумни стъпки приближава към бебето. Той нямаше форма, не беше нещо повече от непрестанно движещи се сенки. Но и не беше нужно да се види, трябваше да се усети. Като тежест върху гърдите, като стегнато закопчана яка. Като пропадане в студена смъртоносна вода.

Смъртта задушаваше, Смъртта беше лед.

И въпреки това, когато Жътваря приближи да вдигне бебето, спокойно и сито от отровната кърма на майка си, Сигна се прозя и се сгуши в изтъканата му от сенки прегръдка.

Той залитна назад, а сенките му го последваха. Отново се опита да вземе бебето, но докосването до него не му разкри никакви епизоди от живота на малкото създание. Зърна обаче нещо, което никога досега не беше виждал – проблясъци от бъдещето на пеленачето.

Блестящо, невероятно бъдеще.

Допирът му не можеше да убие бебето, около което кръжеше. Жътваря на души беше объркан от това момиченце, но едновременно с това заплепен от видението, което му се беше разкрило.

Рима искаше да остане, за да изчака дъщеря си, но Жътваря отстъпи назад от люлката и хвана младата майка за ръката.

– Ела – нареди ѝ той. – Тя ще живее.

Имаше да отвежда твърде много души в отвъдния свят, за да се задържа повече тук. Но щеше да се върне. Щеше отново да намери това момиченце.

Стиснала ръката на Смъртта, душата на Рима хвърли последен поглед назад към пеленачето, което оставаше само в една къща, пълна с трупове. Молеше се някой скоро да открие детето ѝ и да се погрижи за него.

Нощта завърши така, както беше започнала – с детски плач. С тази разлика, че този път нямаше кой да го чуе.

ПЪРВА ГЛАВА

Разправят, че пет плодчета беладона са достатъчни, за да убият човек.

Само пет сладки плодчета, изядени направо от храста. Или както предпочиташе Сигна Фароу, смачкани и накиснати в чаша чай.

Тъмните ѝ вежди лъснаха от пот, когато се надвеси над димящата медна чаша и вдъхна от виещата се над нея пара. Вярно, щеше да е по-лесно направо да изяде плодчетата, но тя все още изучаваше ефекта на беладоната върху тялото си и последното нещо, което искаше, бе леля ѝ Магда да я открие припаднала в градината с ярколилав език.

Не и отново.

Сигна не беше виждала Мрачния жътвар от няколко седмици. Само едно предсмъртно дихание би могло да го изкара от скривалището му и той никога не си тръгваше с празни ръце. Поне според общоприетия ред на нещата. Но Сигна Фароу беше момиче, което не можеше да умре.

Доколкото си спомняше, за пръв път беше видяла Мрачния жътвар, когато беше петгодишна. Беше се спънала и паднала надолу по стълбите в бабината си къща. Беше си счупила врата и той така се беше изметнал на една страна, че ако извърнеше очи, можеше да го види, както си лежеше на студения под. Смъртно осъзнаваше, че младото ѝ тяло не би трябвало да е способно на подобни неща, и се чудеше дали Жътваря не е дошъл да я прибере. Но той не каза нищо, само наблюдаваше как костите ѝ се наместват обратно и изчезна веднага, щом тя напълно се възстанови от падането, което би трябвало да я убие в рамките на няколко минути.

Изминаха още пет години, преди отново да види Мрачния жътвар. Седеше до леглото на баба си и гледаше как той поема ръката на умиращата и освобождава духа ѝ от тялото. Баба ѝ беше болна от месеци. Тя се усмихна и целуна внучката си по челото, преди да позволи на Смъртта да я поведе към мирен и спокоен живот в отвъдното.

Сигна умоляваше Жътваря да се върне. Да доведе обратно баба ѝ. Държа ръката на мъртвата и плака, докато не остана без сили. Никой друг не можеше да види Мрачния жътвар, нито душите, които той отвеждаше в отвъдния свят, и тя се чудеше дали баба ѝ не бе умряла по нейна вина – защото тя беше момичето, което виждаше Смъртта.

Не помнеше колко дълго остана в онази къща, преди някой да усети миризмата на трупа и да открие момиченцето, свито на кълбо до леглото на баба си. Косата му беше сплъстена, дрехите мръсни. Изведоха го от къщата и го изпратиха при втория от дългата опашка настойници.

Следващите няколко години Сигна прекара в изследване на странните си способности. Всичко започна, когато убоде пръста си на един бодил. Върху кожата ѝ се появи балонче кръв, което веднага изчезна, сякаш никога не беше съществувало. Оттам премина към скачане от канари, достатъчно високи, за да си счупи някоя кост при падането. Осъзна, че единственото нещо, което усещаше при подобни случаи, бе остро щракване и само няколко минути по-късно отново беше готова да се катери по баирите.

Но тя никога не беше планирала да експериментира с плодчетата на беладоната. Няколко месеца по-рано, скоро след пристигането си тук, случайно ги беше открила в запуснатата градина на леля си и си беше откъснала няколко, защото ги беше сметнала за диви боровинки. Не беше предполагала, че са отровни, докато не рухна сред бурените с размазан поглед. Тогаваше Мрачния жътвар отново се беше появил и я беше наблюдавал иззад извития ствол на

един дъб. Дори да не се беше съвзела толкова бързо, тя пак нямаше да успее да разговаря с него, защото вниманието ѝ беше отвлечено от леля Магда, която я откри в градината със смъртоносното растение в ръце и с обагрена в лилаво уста. Бедната жена за малко не получи удар, когато Сигна се надигна от земята – тялото ѝ за минути се беше очистило от отровата.

В този ден тя беше научила нещо – как да подмамва Мрачния жътвар въвн от сенките. Днес, въоръжена с това знание, нямаше да му позволи повече да се крие от нея.

Сигна поднесе чая към устните си, но езикът ѝ едва се докосна до топлата му пара, когато някой изби чашата от ръцете ѝ. Тя залитна върху нестабилната дървена пейка, на която се беше покачила, и скочи от нея. Чашата издрънча на кухненския под и виолетовият чай се разплиска по протритите му сиви каменни плочи.

Сигна се обърна и видя намръщената леля Магда. Леля ѝ често имаше такова изражение, макар че ако някой се вгледаше по-внимателно, щеше да забележи, че тънката ѝ долна устна и задебелите ѝ ръце треперят в присъствието на момичето, а зениците ѝ се разширяват и по сбръчканото ѝ чело избива тънък слой пот.

– Да не мислиш, че не знам какви ги кроиш? Дяволско изчадие! – Леля Магда вдигна медната чаша. Подуши я, надникна в нея и отново се намръщи при вида на кашата от плодчета вътре. – Мръсно момиче, което служи на дявола!

Леля Магда запрати чашата по Сигна, която отстъпи назад, но не успя да се спаси от удара по рамото. В чашата беше останало достатъчно от лилавата течност, за да я опари и да изцапа любимото ѝ сиво палто.

– Предупредих те какво ще се случи, ако докараш това вещерство в дома ми.

Сигна се постара да не обръща внимание на пламналата си кожа и спокойно срещна погледа на леля си:

– Беше просто чай.

Гласът ѝ прозвуча толкова твърдо, че всеки, който не я познаваше, щеше да ѝ повярва. Но за нещастие, леля Магда я познаваше и се смяташе за достатъчно умна и добродетелна, за да бъде измамена от една „вещица“.

Самата Сигна не се смяташе за вещица, разбира се, макар че изпитваше подчертана любов към ботаниката и често се улавяше, че ѝ се иска да знае някое и друго заклинание. Колко чудесно щеше да бъде да разполага с магия, която да ѝ помогне да изчисти праха от този бордей или да си осигури по-различна храна от престоелия хляб и буламачите, които си забъркваше с оскъдните продукти, оставяни ѝ от Магда.

– Събери си нещата – рязко рече леля Магда. Есенният вятър със съскане проникна през един процеп на прозореца. Възрастната жена плътно загърна палтото си около крехкото си тяло. Кожата ѝ сивееше, а гърдите ѝ час по час се раздираха от влажна, накъсана кашлица. Сигна се взря за миг в сенките, в очакване да види как Мрачния жътвар пристига да отведе леля Магда – страх, който не я напускаше от миналата седмица, когато беше започнала кашлицата. – Тази вечер ще спиш под навеса. – Тези думи бяха произнесени толкова хладно, че стомахът на Сигна се сви. Как ѝ се щеше да бъде избегнала лошия късмет да попадне при тази ужасна жена! Жалко, че имаше толкова малко други възможности.

Навремето потенциалните опекуни се бяха били за нея заради наследството, във владение на което момичето щеше да встъпи при навършване на двадесетата си година – на всеки съответен настойник се полагаше месечна издръжка от него. Баба ѝ беше спечелила първата битка, но не от алчност, а от любов. Когато почина, изпратиха Сигна да живее при брата на майка ѝ – млад и здрав банкер с прекрасно имение и богат любовен живот. Въпреки

че вуйчото често оставяше Сигна на собствените ѝ грижи, тя не съжаляваше за годините, прекарани при него. Дори си беше намерила приятелка – Шарлът Килингър, с която лудуваше из горите и шпионираше съседите от околността.

Но накрая любовният живот на вуйчо ѝ се беше оказал *прекалено* наситен и той бе починал едва тридесетгодишен от болест, която беше пипнал от една от многобройните си партньорки. Сигна се беше надявала след смъртта му да отиде у семейството на Шарлът, но на следващия ден беше разбрала, че майката на приятелката ѝ си е заминала от същата болест. Този скандал на практика беше сложил край на тяхната дружба и оттогава тя не бе получавала нито ред от Шарлът.

Слуховете започнаха, когато Сигна беше дванадесетгодишна, и се засилиха, когато третият ѝ опекун загина в трагична пътна злополука, докато отиваше да я вземе, а четвъртата ѝ настойница се удави в собствената си вана след смесване на сънотворно с алкохол. *Това дете носи проклятието на Смъртта*, казваха. *Най-лошата от всички вещици, пръкнала се от самия дявол. Където и да отиде, Мрачния жътвар я следва по петите*. Сигна не казваше каквото и да било, за да ги разубеди, защото не беше сигурна, че грешат.

Преструваше се, че не вижда духовете, които срещаше по улиците или дяляха поредния ѝ дом. Надяваше се, че ако не влиза в контакт с тях, един ден те може би щяха напълно да изчезнат. За съжаление, игнорирането им не беше толкова лесна работа. Понякога ѝ се струваше, че те са наясно с плановете ѝ и от това ставаха още по-лоши, фучаха из къщата или се появяваха в огледалата и винаги се опитваха да я стреснат и уплашат със своите странности.

За щастие, в къщата на Магда не живееха никакви духове, макар че това не правеше положението кой знае кол-

ко по-добро. Леля Магда беше от хората, които понякога се губеха с дни из игралните зали и винаги се прибираха с празни джобове. Не я занимаваха такива глупости като редовно зареждане с провизии или проветряване на стаите, за да може Сигна да диша свободно в прашния коптор, който Магда наричаше дом. Интересуваше я единствено издръжката, която грижите за момиченцето ѝ осигуряваха. Сигна разбираше страха на леля си от нея – дори го очакваше, – но намираше този начин на живот за отворителен. Оставаха ѝ само няколко месеца до навършването на двадесет години. Скоро щеше да влезе във владение на наследството си и най-сетне да си създаде свой собствен дом. Дом, изпълнен със светлина и топлина, и най-важното – с *хора*. Щеше да обикаля из тази своя къща, облечена в красива рокля, и да привлича погледите на десетки красиви обожатели, които щяха да ѝ се кълнат в любов. И никога повече нямаше да бъде сама.

Но за да си осигури това бъдеще, тя трябваше да се опълчи срещу Смъртта. За предпочитане още тази вечер, преди Мрачния жътвар да е отнесъл със себе си поредната ѝ настойница и да е навредил още повече на репутацията ѝ.

– Събирай си нещата, момиче! – отново настоя леля Магда, а костеливите ѝ ръце трепереха. – Няма да позволя да спиш в къщата ми тази нощ.

Сигна спря за миг, за да вдигне чашата от пода и да огледа най-новата вдлъбнатина по медната ѝ повърхност, после бързо излезе от кухнята. Разнебитеното дървено стълбище стенеше под стъпките ѝ и тя се опита да се съсредоточи единствено върху скърцането на сякаш оскърбени от тежестта ѝ дъски и мръсотията, която покриваше къщата от пода чак до нащърбения покрив. Опитваше се да мисли за паяка тъкач, който живееше в идеално съхранената си паяжина в ъгъла на тавана, извън чужд досег, но вечно на показ. За каквото и да е, стига това да ѝ помогне-

ше да изтласка мрачните мисли от главата си, че нещо не ѝ е наред. Че е чудовище. Че за всички щеше да е по-добре, ако беше нормална.

Магда вярваше, че момичето носи дявола дълбоко в душата си, и това може би беше вярно. Може би дяволът *наистина* се беше вселил удобно в нея и именно поради тази причина Сигна не можеше да умре. Но това нямаше значение, то не променяше онова, което трябваше да направи.

Кашлицата на леля Магда разтресе къщата и Сигна ускори крачка. Щом се озова в миниатюрната си таванска стаичка, тя избута сандъка си до вратата, за да я залости, и на пръсти се върна в средата на стаята. Събра полите на роклята си, седна на пода, свали палтото си и извади плодчетата беладона от джоба му. Подреди ги пред себе си, после измъкна ръждясал кухненски нож от другия си джоб и уви потъмнялата му дръжка в гънките на полите си, за да не се изплъзва от ръката ѝ. Вдигна пет зрънца и преди сладостта на беладоната да се разлее по езика ѝ, тя приглади тъмната си коса назад и оправи яката си, за да е сигурна, че е в приличен вид, макар да не беше сигурна защо го прави.

Първо усети действието на отровата в гърдите си – някой сякаш ги беше раздрал с нажежено желязо и беше сграбчил дробовете ѝ. По посивялата ѝ кожа като от течаш кран се затъркаляха едри капки пот. Дишаше тежко. Надигащата се жлъч изгаряше гърлото ѝ. Сигна затвори очи, за да не вижда сенките, които витаеха наоколо и предизвикваха странни халюцинации.

Няколко мига по-късно ефектът на беладоната започна да отшумява – поетата доза бе достатъчна, за да убие обикновен човек, но Сигна можеше да се съвземе в рамките на няколко минути. Но тя трябваше да остане в това състояние възможно най-дълго, защото именно това беше

целта ѝ; това беше шансът ѝ да прогони Мрачния жътвар и да го спре веднъж завинаги.

Най-накрая кръвта ѝ се смрази във вените ѝ. Едно познато присъствие я опари отвътре и настоя да бъде отбелязано. Сигна отвори очи. Мрачния жътвар стоеше пред нея.

Наблюдаваше.

Чакаше.

Присъствието му беше опияняващо, близко и – както винаги – изненадващо за Сигна. Виещи се сенки, сгъстяващи се в смътна човешка форма, толкова тъмна и лишена от светлина, че беше болезнено да я наблюдаваш. И въпреки това единственото, което девойката беше в състояние да направи, бе да гледа към тази фигура. Както правеше винаги. Беше привлечена от Жътваря на души като молец от пламък. А изглежда, той също беше привлечен от нея.

Смъртта вече не чакаше отдалеч, надвесваше се над главата ѝ като лешояд над плячка, а сенките танцуваха около нея. Сигна погледна към безкрайната, бездънна тъмнина и въпреки че очите ѝ започнаха да парят, тя отказваше да ги отмести встрани.

– Предпочитам да не ме викаш всеки път, когато ти скимне. – Гласът му нямаше нищо общо с онова, което си беше представляла. Не беше смразяващ, нито дрезгав, по-скоро ѝ напомняше за ромон на полско поточе, което се плъзгаше по кожата ѝ и я канеше на среднощно плуване. – Да знаеш, че съм много зает.

Сигна замръзна на място, притаила дъх. Цели деветнадесет години беше чакала да чуе гласа на Мрачния жътвар и това бяха първите му думи? Тя стисна дръжката на ножа и свъси вежди:

– Ако възнамеряваш да съсипеш живота ми, сега е моментът да ми кажеш защо.

Мрачния жътвар се отдръпна и в тялото ѝ проникна топлина, ощипа вдървените ѝ пръсти. Дори не беше усетила, че е премръзнала.